

placeres i barnets opholdskommune, jf. forslaget § 53, stk. 1. Således har barnets opholdskommune kompetence til at træffe afgørelse om ændring og revision af handleplanen, jfr. §§ 55 og 56, samvær og kontakt, jfr. § 57 og hjemgivelse, jfr. § 46. Endvidere har barnets opholdskommune kompetence til at træffe afgørelse om foranstaltninger efter § 40, stk. 2, i det omfang foranstaltningerne udelukket vedrører barnets forhold under anbringelsen. Dog forudsættes det efter den foreslåede § 53, stk. 2 og stk. 4, at barnets opholdskommune samarbejder med forældrenes opholdskommune.

Det følger af den foreslåede § 53, stk. 2, at andre afgørelser vedrørende familiens forhold træffes af forældremyndighedsindehaverens opholdskommune. I forhold til enkelte af de i § 40 nævnte foranstaltninger er det ikke muligt på for hånd at udpege den kompetente handlekommune. Afgørelsen vil i høj grad bero på en konkret vurdering af, hvorvidt foranstaltningen primært retter sig mod barnet eller mod hele familien. Kommunerne må sikre sig, at borgerne får den hjælp, de har behov for og eventuel uenighed må ikke forsinke nødvendige foranstaltninger. Kommunerne kan i tvivlstilfælde søge vejledning hos ankeinstansen. Hvis vejledningen fra ankeinstansen ikke fører til enighed, kan der, hvis betingelserne for det er opfyldt, være grundlag for at bede om en formandsafgørelse efter retssikkerhedsbekendtgørelsens § 16, stk. 1, eller en foreløbig formandsafgørelse efter bekendtgørelsens § 18, stk. 1.

Det er vigtigt at være opmærksom på, at den anbringende kommune har den fulde kompetence i forhold til den handleplan, der udfærdiges i forbindelse med barnets anbringelse uden for hjemmet. I de tilfælde hvor forældrenes opholdskommune træffer afgørelse vedrørende andre af familiens forhold vil der som følge heraf ikke være en afledt ret til at ændre i den handleplan, der er udarbejdet i forbindelse med barnets anbringelse.

I den foreslåede § 53, stk. 3, fastslås det, at forældremyndighedens opholdskommune bliver barnets opholdskommune efter en hjemgivelse. Skal barnet efter en hjemgivelse genanbringes, er det således forældremyndighedsindehaverens opholdskommune, der bliver handlekommune i forhold til en ny anbringelse.

Den foreslåede § 53, stk. 4, understøtter udgangspunktet for servicelovens kapitel 8 om, at særlig støtte til børn og unge skal tage udgangspunkt i at familien skal ses som en samlet enhed, og at hjælpen til famili-

en skal tage afsæt i at løse familiens samlede problemer. Således vil forudsætningen for at kunne iværksætte en samlet indsats i situationer hvor forældrenes og barnets eller den unges handlekommune er adskilt, forudsætte et samarbejde kommunerne imellem. Der er ingen formkrav til dette samarbejde, men aftales konkret af de involverede kommuner.

Til nr. 2

Den foreslåede omformulering af § 58 indebærer, at høring og inddragelse af børn og unge i sager om foranstaltninger efter kapitel 8 kun kan undlades i det omfang en vurdering af barnets eller den unges modenhed tilsiger det. I forlængelse heraf skal det understreges, at den foreslåede ændring ikke skal ses som en adgang til i yderligere omfang at undlade at høre og inddrage børnene eller der unge. Ændringen er begrundet i og tager udgangspunkt i et ønske om øget inddragelse og høring af såvel børn over som under 12 år.

Bestemmelsen indebærer en egentlig pligt for kommunerne til altid at tage udgangspunkt i, at barnet eller den unge skal høres. Det er fortsat intentionen, at barnets eller den unges opfattelse af sagen skal tillægges afgørende vægt ved valget af foranstaltning.

I de tilfælde hvor barnets eller den unges holdning til sagen ikke tillægges vægt skal der i sagen foreligge oplysninger om hvorfor barnets eller den unges ønsker ikke kan imødekommes helt eller delvis. Det enkelte barn eller den enkelte unge vil forsat have mulighed for at afslå at udtale sig om sagen. Oplysninger herom vil i disse tilfælde opfylde lovens krav om, at der skal finde en samtale sted. I enkelte situationer vil barnets modenhed eller sagens karakter kunne begrunde at barnets ikke høres. I disse sager skal der foretages en konkret vurdering af, om hensynet til barnet eller den unge i afgørende grad taler imod, at barnet eller den unge høres eller inddragelse. Der skal ved denne vurdering ikke tages udgangspunkt i hvorvidt »det nytter noget« at høre barnet eller den unge – men alene i om barnets situation tilsiger at høring og inddragelse bør undlades.

Til § 3

Loven træder i kraft den 1. juli 2003. Det foreslås, at loven anvendes i sager, hvor der er truffet afgørelse om anbringelse efter den 1. juli 2003. Det vil således sige, at børn anbragt uden for hjemmet forud for den 1. juli 2003 ikke får selvstændig opholdskommune.